

mešate u ono u šta se uopšte ni malo ne razumete.

- Znači tako - očito uzbuđen upita.

- Tako i nikako drugačije - odgovorio sam mu mirno.

Znao sam tada da će jedan od nas dvojice morati da ode. Ja koji radim sa ekipom i postizem dobre rezultate ili predsednik koji je dobar glumac, ali o sportu na žalost, ne zna baš ništa. I tada, kao i danas, svi ti ljudi na vlasti bili su zaštićeni kao retke

Šoškić sada kao trener američke reprezentacije

vrste životinja. Zbog poštenog rada, principa i zaštite struke, zbog ljubomore što sam bio interesantiji od njega za novinare, ja sam posle pet godina dobio otkaz. U obrazloženju je pisalo da sam nepogodan za saradnju.

U čemu se sastojala Vaša "nepogodnost"?

U tome što nisam dozvoljavao da igraju igrači koje oni žele, već najbolji. Nisam dozvolio da u tim stavlju decu njihovih prijatelja, već one najtalentovanije i najbolje. Nisam davao da se dogovaraju i nameštaju rezultati, jer je to za mene bilo nepošteno, nisam dozvoljavao da mi prodaju igrače bez moga znanja i volje. Koliko je to bila nečasna odluka, videlo se i iz glasanja koje je glasilo, nakon osam sati rasprave, 11 prema 11 i naravno odluku nisu mogli da donesu. Jedan od onih jedanaest, koji je bio za moje smenjivanje, otišao je sa sastanka po svog prijatelja iz firme, čiji je on bio direktor, a koji je bio član izvršnog odbora kluba. Kada ga je doveo, normalno da je njegov glas prevagnuo i usledila je moja smena.

Žalili ste se Sudu Udruženog rada zbog ovoga?

Zbog principa, zbog funkcije koju sam obavljao u trenerskoj organizaciji Srbije, zbog zaštite ostalih trenera, kojima sam već pet godina predsednik, jer mi je mandat produžen na naredne četiri godine, žalio sam se Sudu Udruženog rada. Na dan suđenja sam došao sam, a ekipa tuženih je imala četiri člana i advokata. Kad je sudija pročitao njihovo rešenje upitao me je:

- Da li je ovo tačno?

- Prvo pitajte njih, šta znači to nepogodan za saradnju, pa onda mene.

Nisu mogli ni sekretar kluba, ni advokat da objasne to valjano, pa se sudija samo smeškao.

- Ja sam rekao da je to tačno, jer nisam dozvoljavao da mi sastavljaju tim, da prave taktiku, jer jedino ja odgovaram za rezultate.

- Ovo je stvarno jedno sramno rešenje

i ja ga poništavam- rekao je sudija, pruživši mi novo rešenje uz reči da sutra nastavim svoj posao.

Uzeo sam rešenje, zahvalio se sudiji na pravdi i rekao da ja kao čovek, sa ovima i njima sličnima ne mogu da radim više.

Sutradan sam na pitanje novinara: Šta ću i gde dalje da radim, odgovorio: "Odlazim iz fudbala i to pravo u glumce, kad može Ljubiša Samardžić, da govori o radu u fudbalu, o kome se ništa ne razume, zašto ne bih ja bio glumac, jer sam kao mali u školi često recitovao i glumio.

ODLAZAK U KIKINDU

Ni nedelju dana nije prošlo od mog odlaska iz OFK Beograda, a već sam dobio dve ponude da radim kao trener. Ovoga puta su to bili drugoligaši Šumadija iz Arandelovca i OFK Kikinda, iz Kikinde. I pored neskrivene simpatije prema klubu iz srca Šumadije, i veoma dobrih uslova i blizine, ja sam se zbog prijateljstva i dugogodišnjeg poznanstva sa predsednikom Kikinde, odlučio da radim u tom divnom banatskom gradu.

Želja ljudi u gradu je bila da se sačuva drugoligaški status, posle ulaska u nju iz Vojvođanske lige. Na prvom razgovoru sa odgovornim ljudima kluba i grada, ponovio sam iste reči, kao i ljudima OFK Beograda. Ne želim da mi se mešate u rad, ne tražim premije, a platu mi odredite sami. Pitaو sam ih da li duguju igračima nagradu za ulazak u drugu ligu i da li su im isplatili. Kad su mi rekli da po svom pravilniku ne daju igračima premije, rekao sam da će u buduću to morati da urade. Na sve uslove koje sam postavio su pristali. Ugovor sa klubom sam potpisao i krenuo na posao. Prvo sam razgovarao sa igračima o njihovim planovima i problemima, bio sam više nego oduševljen njihovom iskrenošću i otvorenošću. Saznao sam mnogo toga što mi je koristilo u daljem radu i saradnji sa njima a posebno sa čelnicima kluba. To je bio skup divnih mladića, pretežno Krajišnjika čiji su se roditelji doselili posle rata u Vojvodinu. Bio sam siguran da sa njima, uspeh u radu ne može izostati. Odmah sam zapazio jednog, koji se isticao među njima i stasom i karakterom. Pomislio sam u sebi ovo je novi Nikoletina Bursać, tako sam ga kasnije i prozvao. Ljudi u klubu ga nisu voleli i tražili su da ga oteram iz tima. Pričali su da smeta, da je ne disciplinovan, stalno neku pravdu traži i ispravlja krivu Drinu.

Na pitanje kakav je on igrač rekli su da je veoma dobar, snažan, brz, daje golove i svađa se sa sudijom. Nasmejao sam se i rekao: Znao šta, meni takav igrač i treba i on će ostati u ekipi sve dok sam ja ovde.

Odmah sam saznao da je odnos uprave prema igračima nikakav. Da ih potcenjuju, ne ispunjavaju obaveze, da zbog toga svakog trenera uzimaju pod svoje. - "I tebe će šefe slomiti, takvi su oni" - govorili su mi igrači. Rekao sam im da ne brinu i obećao da ću ja štiti njihove interese.

Nakon mesec dana priprema, počelo je takmičenje u drugoj zapadnoj ligi. Prva igra, kod kuće, protiv Maribora, koji je važio za glavnog kandidata osvajanja petog mesta.

Na sastanku sa igračima pred samu utakmicu, ušli su u svlačionicu petorica

najvećih funkcionera grada i kluba. Predsednik Opštine, predsednik sindikata, šef policije, predsednik kluba i najjača ličnost ne samo u Kikindi nego i pokrajini, Dušan Pikica Stepančev, on je vedrio i oblačio, i sve odlučivao, jer je ogromne pare davao i gradu i pokrajini i klubu. Svaki od njih je razgovarao sa po nekoliko igrača o taktici, o pripremama, bio sam šokiran ali sam par minuta posmatrao nemo taj cirkus, pred veoma važan susret u prvenstvu. Primetio sam da me igrači gledaju, razmišljao sam šta da uradim. Ako sada pogrešim onda sam pao sa svojim autoritetom pred igračima. Znao sam, ako nešto ne preduzmem da će se ostvariti reči igrača, da će i mene, kao i sve trenere do tada, uzeti pod svoje. Odlučno sam otvorio vrata svlačionice i ljutito rekao:

" Gospodo, izađite iz ove prostorije, idite na tribune ili kući, ovo je moj posao za koji me vi plaćate, a za koji ja odgovaram. Bez reči su napustili svlačionicu a igrači su to propratili aplauzom. Iznerviran ponašanjem tih ljudi, samo sam izdiktirao tim i rezerve i dodao, neću vam ni reč reći kako treba da igrate i koju taktiku da primenite, da bi ovaj veoma važan meč dobili. Vi dobro znate kako danas treba da igrate, jer smo se mesec dana za to spremali i uigravali.

Izašao sam iz svlačionice ubeđen u dobru igru tima i naravno pobedu. Ali isto tako ubeđen da ću sutra dobiti otkaz.

Postupati tako sa čelnicima, a ne biti kažnjen u to vreme bila je retkost. Maribor je platio ceh za sve, rezultatom 4:1 i svojim porazom. Zahvalio sam se igračima na uspehu i rekao im da se uvek tako bore do kraja prvenstva.

Pozvao sam par prijatelja i otišli smo u život po mnogim banatskim kafanicama i čardama. Uz tamburaše i pesmu dočekali smo izlazak sunca. Kad sam se vratio kući, na vratima mog stana pojavio se šofer predsednika opštine, koji mi reče da me predsednik očekuje na razgovor.

Kad sam došao u kabinet predsednika Opštine on me upita:

- Dali je ono juče tvoj stil rada?

- Jeste.

- Nećeš da se menjaš?

- Ne!

Onda sedi da popijemo kafu i piće, od danas možeš očekivati svaku pomoć od mene.

Zanemio sam, pa ni hvala nisam rekao.

PRLJAVE RABOTE U NAŠEM FUDBALU

Nastavio sam da radim siguran da sam iz ove situacije izašao mnogo jači. Redali su se uspesi tako da posle par kola, niko više nije razmišljao o opstanku već o ulasku u prvu ligu. Klub je na vreme isplaćivao igračima plate i premije, pa me zbog toga igrači nazvaše "Majko naša". Kada me jednom prilikom upita šef policije zašto me igrači tako zovu - ja mu rekoh: - Valjda Aleksa zbog one narodne" Otac kolac, a majka nežna i brižna za svoju decu".

- Pa nisi ti star, da oni budu tebi deca. Hvala Bogu da nisam, ali sam im i stariji brat i sestra.

Bliži se kraj prvenstva, a Kikinda u mrtvoj trci sa Železničarom iz Sarajeva, za ulazak u prvu ligu. Čak Kikinda ima bod

prednosti, tri kola pre kraja. Jedna od te tri utakmice bila je sa Železničarom u Sarajevu. Nama je bio dovoljan bod, da se plasiramo u prvu ligu, a Železničaru pobeđa. Dvadesetpet hiljada ljudi je bilo uz Železničar, ali su Krajišnjici iz Kikinde, ili "dodoši", kako su ih pogrdno starosedeoći zvali, ne daju se i igraju veoma dobro, ali ništa nije vredelo. Bila je to najveća krađa koju sam u sportu doživeo. Železničar je pobedio tako što je sudija svirao penal, koji je samo on video. Znači posle te utakmice bilo je sve rešeno, ma da su ostala još dva kola koja ništa nisu značila. Ali ja ću te dve zadnje utakmice pamtit dok sam živ. Prva je bila u Vrbasu, sa istoimenim timom na samo dva sata od Kikinde, oni mora da pobeđa, da bi se spasili ispadanja. Dogovaraju se sa ljudima iz kluba da ih pustimo da pobeđa. Počeli su da me ubeđuju da je to u interesu kluba, da su gradovi blizu, da ljudi iz pokrajine na to insistiraju....

- Zapamtite ove reči zauvek, nema dogovora, neću da ovaj tim i ovi dobri igrači mesto jednog protivnika iduće godine imaju deset - rekao sam - ako su bolji neka to na terenu i dokažu!

Naravno da smo pobedili, a igrači su pružili najbolju igru do tada.

Ostala je još jedna igra, protiv Jedinstva iz Bihaca, sastaju se timovi, dva grada pobratima, u čijim sastavima igraju bliži rođaci i prijatelji. Treba i njima pobeđa da ostanu u drugoj ligi. Ovde je slučaj mnogo teži za mene, jer igrači rodbinski povezani mogu da učine šta god oni budu hteli. Ponovo traže da ja odlučim, da bi se mojim imenom pokrili. Rekao sam ne i ne! Žao mi je, ali ja sam jednostavno takav.

Rekli su mi: "Ništa ti to ne vredi, igrači će te ovoga puta izdati".

Razmišljao sam kako da motivešem igrače, kako da im skrenem pažnju i emocije od rodbinskih veza. Odigrao sam potez na poslednji adut. Na sastanku pred utakmicu sam im rekao: - Zar je došlo vreme momci, da me danas izdate kao Vuk Lazara na Kosovu. Zar se ne sećate mojih prvih reči, kad bi se slučajno zaratilo, pošto sam bio vojnik, vas bih izabrao da zajedno ratujemo.

- Ko kaže da ćemo Vas izdati!

- Priča ceo grad. Na moju sreću, vi danas imate šanse da svojom igrom i moralom potvrdite da je to laž.

Jedinstvo je bilo pobeđeno, verujte mi da sam istinski bio nesrećan a to se videlo i na licima igrača. Na zajedničkoj večeri, koja je organizovana za goste i nas, niko nije došao. Zbog jedne utakmice puklo je bratstvo između dva grada. A najveći krivci za to su hrabri i po sve moralni Krajišnjici iz Kikinde koji su mi ostali u najlepšem sećanju i sa kojima i dan-danas održavam kontakte.

Ja sam se sutradan spakovao i ljudima iz Kikinde rekao da na mene više ne računaju. Ponudili su mi duplo bolje uslove i šofera za relaciju Kikinda, Beograd, posle treninga. Bio mi je neophodan odmor, odmor od svega i lepog i ružnog. Želeo sam da na miru razmislim, da li sam ja pravilno postupio i da li sa mojim shvatanjem sporta mogu i dalje da radim u fudbalu koji je duboko zagazio u prljave vode.

S.P. M.Š.